

**SKANDINAVISKE
CANADIENSAREN**
(SCANDINAVIAN CANADIAN)
Utgäves hvarje Torsdag i Winnipeg,
Manitoba, Canada.

Den första och enda Skandinaviska
veckotidning i hela Canada.

Prenumerationsafgiften,
som blir erlagdas i förskott, är i Canada
och Förenta Staterna:
Bt år (postporto inberäknadt) \$1.50
Halt år do. do. \$0.75
tre månader do. do. \$0.40
Lösenummer 5 cents.

Till Skandinaviska länderna kostar tid-
ningen, postporto inberäknadt,
Bt år \$2.00
Halt år \$1.00

Korrespondenser och meddelan-
den, som äro af allmänt intresse,
emottagas med tacksamhet.

Agenter för Skandinaviska Cana-
diensaren önskade öfverallt och
på alla platser i Amerika, der
våra landsmän finnas.

Pennyngar och bref böra sändas
till

EMANUEL ÖHLEN, Manager,
SKANDINAVISKE CANADIENSAREN
P. O. Box 642,
Winnipeg, Manitoba,
Canada.

**NÅGRA REFLEXIONER ÖF-
VER DET FLYDDA.**

Jag har nu i stället tillbringat
en lång tid vid min sons sjuklager,
och under denna tid har jag stund-
om tittat igenom gjorda anteck-
ningar ur mitt lif. Jag har i dessa
betraktelser åter upplifvat både
sorgliga, lustiga och kära samt dyr-
bara minnen och erfarenheter. En
af de allra käraste är följande, hvil-
ken jag nu efter åttioåriga års för-
lopp sedan den timade, icke kah
undgå att låta komma till al män-
hetens kännedom. Jag tror, att i
dessa minna finns något som är värdt
att akta på. Må Gud välsigna det.

När jag bodde i staden N. brukade jag ofta vara med på de bö-
nemoeten, som de troende höllo här
och der i husen. Stundom, då in-
gen annan var att tillgå, fick jag
äfven i uppdrag att leda dessa mö-
ten. En gång hade en mycket kär
broder som innerligt önskade, det
alla måtte få höra evangelium om
Jesus, stört om att vi skulle hålla
möte i ett hus der nästan uteslu-
ttade svenskar voro boende, men
hvilka, så vidt känt var icke trod-
de på Gud. Vid detta tillfälle blef
det uppdraget åt mig att ensamt
föra ordet för aftonen. Mycket
folk var samlat och jag talade
kanske en timme öfver Joh. 3: 16.
Så snart jag hade slutat frågade
jag husmodern, som satt mig när-
mast, om hon för sin del älskade
Herren Jesus. Härpå fick jag det
klassiska svaret "att hon tillhörde
en luthersk församling och deras
pastor Lude den bästa lärna i ver-
lden." Jag hade, så när fallit på
frestelsen att låta skrattmuskeln
få allt för långa tyglar, men en 15-
årig dotter, som satt vid hennes si-
da, inföll genast i talet och sade
rent ut: "Mamma svarar så dumt
på en hödig fråga, så man kan
skämmas derför." Denna allvariga
förebärelse sätte genast mitt sin-
ne i normalt skick igen och jag för-
nyade min fråga i annan form, men
fick samma svar utveckladt och
med en tvärsakerhet och myndig-
het, som kunnat anstå hvilken rätt-
skaffens nämndeman som helst. I
dena hennes bekännelse instämde
dessa allsmätt med ett ljudligt bifall.
De tillhörde alla en luthersk för-
samling och deras pastor hade den
bästa lärna, som fanns i världen och
dermed var det "all right" mente
de. Jag afsatade strax mitt möte
och gick hem.

En afton då jag kom hem från
mitt arbete, några få dagar efter
sagda möte, satt en kvinna af de
vid detsamma närvarande och vän-
tade på mig. Hon utträttade ge-
nast sitt ärende, som var att jag
skulle skrynda till hennes hem och
tala med en sjuk flicka, som hon
mottagit till vård. Jag svarade
kanske något spefullt, att i så fall

torde det ändå vara säkrat att hon
sände efter sin pastor, som har en
så förträfflig lärna. Men gissa
den som kan hvad hon härpå svarade.
"Han", säger hon både liksom
förargad och förebrående till mig,
"han tror icke på Gud!" "Jaså",
säger jag, "gör han inte det?" "Nej
det gör han visst icke." Då frågade
jag henne hur hon kunde veta
att jag trodde på Gud. "Jo", svarar
hon, "det vet jag sedan jag hörde
Er tala vid mötet den der qvällen."
Jag har också hört vår pastor
tala öfver samma text, men det
blir ingenting af det. Ingen kan
genom hans tal bli klok på hvad
Gud menar." Märkvärdigt vittnes-
börd i sanning. Jag blef viss derom,
att lika sant som det är, att den
naturliga människan förnimmer in-
tet af det Guds ande tillhör, lika
visst är det ock, att hon icke alltid
tar fel, i bedömande af andra per-
soners andliga ståndpunkt. Så fort
jag blef färdig, hörde jag kallelsen
och var inom kort vid den sjukas
säng. Jag fann der en flicka vid 28
års ålder, dagen förut utskrifven
från ett af stadens hospital såsom
obotlig, hopplöst öfvergifven åt en
snar död och utan lifgemenskap
med Gud.

Oaktadt långt framskriden sjuk-
dom och stora plågor var hon lik-
väl benägen för samtal och vi voro
snart lifligt i gång dermed. Att
börja med om rent världsliga saker
tyg jag märkte genast vid mitt in-
träde, att det icke var så lätt att
komma i gång med något annat.
Erfarenheten har också lärt mig,
att vid dylika tillfällen icke välja
dörr, utan genast stiga in genom
den som först träffas öppen och se-
dan bana väg så godt man kan till
det rum som önskas. Så småningom
öfvergick jag till föräldrahemmet
och fick veta att hon hade ett
godt hem och troende föräldrar nå-
gonstädes i Vermland. Jag fick vi-
dare veta, att hon vid 19 års ålder
eruo föräldrarnes vilja, lemnat
hemmet och rest hit till landet, och
— jag fick äfven veta — att hon
då sedan sitt fjortonde år var ett
lyckligt Guds barn. Detta var allt
ense med sanna förhållanden, enligt
en annan kvinnas meddelande, som
kunde den sjuka här hemmet och
mycket af hennes lifs förhållanden
här i landet. Men med afseende
på samtalet med henne, syntes det
nu som om jag kommit till punkt.
Det ville icke gå en tum längre
i annan riktning än den rent sinliga,
och den ville jag nu lägga bort. På
tal om doden, domen och evigheten
så var det ingen fara, mente hon.
Gud var nådig och barmhertig, det
visste hon, och att hon icke var
värra än andra, det visste hon ock.
Så slutade vi samtalet den första
natten. Den andra och tredje på
samma sätt och den fjerde tycktes
det i det längsta atlöpa lika illa.
Ju mera allvarligt och direkt jag
gick henne nära med bibelns san-
ningar, dess mera uppenbart fram-
trädde fiendskapen ända derhän,
att hon hänskrattade åt mig, då
jag föll ned vid hennes säng och
tyst talade med Gud. Jag var först
i begrepp att gifva upp och gå, då
Herrens ande kastade ett nytt ljus
öfver hennes inställning för mitt
sinne. Jag macke nämligen tyd-
ligen att långt, långt iane på dju-
pet af hennes hjerta rasade en för-
färlig syndanöd och att det hätska
motståndet endast var satans yt-
tersta ansträngning att dölja detta
och således trötta ut mig, i hvilket
arbete han så när hade lyckats,
så snart jag hade gjort denna upp-
täckta var det en lätt sak att finna
ett vapen, med hvilket mörkrets
furstesträcktes till marken i första
hugget. Det fräcka motståndet
var i ett ögonblick förvandladt till
fortviflans jemmarrop och lika för-
behållsam som hon nyss varit att
icke vilja yppa sanna förhållanden,
lika svårt var det nu för henne att
finna ord, för att jag starkt ut-
trycka sin olyckliga belägenhet.

(Forts)

De, som resters med sina
prenumerationsaffifter, torde vän-
ligen inbetala desamma utan dröjs-
mål.

BESYNNERLIGA HERRN,

af FRANS HEDBERG.

1.

Samhälle! Samhälle! När skall
du hysa medlidande med ofret och
föret för den som orsakat dess
fall? När skall du ge alla dina
barn ljus och dygd och sedlighet
och arbete framför allt?

En djup suck från den afsvim-
made kvinnan afrot hans bittra
betraktelser. Hon gjorde en hastig
rörelse och derpå nedsjonk hon
på nytt i samma orolighet som för
ut.

"Svinningen är envis", mumlade
han, "det är säkert lika mycket
hunger som sjukdom, men jag hop-
pas ändå — ah, nu öppnar hon
ögonen! Då är det tid att ta fram
min andra flaska."

Och medan den sjuka kvinnan
öppnade sina mattade ögon, och
såg sig omkring med slö och för-
virrad blick, tog den besynnerliga
herrn upp ur den andra fickan på
sin långa rock en något större fla-
ska innehållande vin, och sedan ur
bonjuren en i hvitt papper mycket
väl inlindad silfverskål, hällde den
half af vin och sade tyst och mildt
i det han lade em handen under
den sjukas hufvud, för att stödja
henne:

"Se här, min goda kvinna! Tag
in det här, så blir ni bättre."

Hon såg på honom, lika slö och
stirrande som förut, men gjorde
icke något motstånd, och han hällde
vinet i hennes mun, stilla och för-
sigtigt som om han matat ett litet
barn. Den sjuka kvinnans torkade
strupe hade icke magt att svalja
de få dropparna, en våldsam hosta
bemäktigade sig henne, och hon
spjätte ut vinet öfver rocken som
han lagt öfver henne. Lyckligtvis
var det ännu litet kvar i skålen.

"Seså, inte så häftigt" varnade
den besynnerliga herrn mildt, "försök
och svälj, så skall ni få se att
det går", och vid dessa ord lyfte
han hennes hufvud litet högre upp
från den tortiga hufvudgårdn:
"se så der ja, ser ni barn! Nu fick
vi ner ett par droppar, de ska nog
göra er godt, lita på det. Om en
stund ska vi ta en sked till, men
vi få vara försigtiga; jag ser nog
hur det är fatt!"

"Mitt hufvud, mitt hufvud!"
pu stode den sjuka, i det han lade henne
tillbaka på hufvudgårdn, och
som om dessa ord alldeles uttömte
hennes krafter, så slöt hon ögonen
på nytt och låg der till useendet
lilfös som förut.

Den besynnerliga herrn gick med
tysta steg öfver golvet, hämtade
med en af de haltande stolar-
ne, och satte sig bredvid kvinnans
hufvudgård, såg först på sitt ur,
sedan på henne, och fortsatte på nytt
med korta afbrott, det påbörjade
samtalet med sig själv.

"Hvilken julafton! Arma kvinna!
För väl att jag kom ett gån Drott-
ningsgatan; men hvad flickungen
dröjer! Man skall få se att de ha
stängt, så att hon inte får någon
ved, och då fryser den här stackarn
ihjäl i natt, såvida jag inte skulle
kunna, ja, låt se om jag skulle kunna
flytta henne. Men att i qväll
fåg tag i någon som kan göra det,
nej, det är omöjligt. Tyst, nu tyck-
te jag det gånle i porten, det är
någon som trefvar på dörren, ja,
det är flickungen!"

Med latta, nästan unglömiga
steg skyndade "besynnerliga herrn"
till dörren, han öppnade den, och
det var verkligen den lilla, varn
och flåsande, med hela fängt fallt
med ved. Knappt var hon inkom-
men för än hon helt glad utbrast:
"Se bara, så mycket jag fick . . .
och det är sex björkträn med i
bland det andra . . . som är gran!
Vill herrn ta det här nu och göra
upp ild, så får jag gå efter resten.
för jag kunde inte bära mer än ve-
den."

"Ja, tag hit, tag hit . . . och så
skynda dig igen med korgen och
ljusen . . . hvad har du att ta mjöl-
ken i?"
"Det får jag låna på mjölkmagasinet."

"Lags, att du får låna en panna
också, så att vi kunna värma den."
Ja, snälla herrn! Men", afbröt
hon plötsligt orolig, "hur är det
med mamma!"

"Bra, min flicka lilla, hon tittade
upp nyss, och nu sover hon igen."
"Oh, hvad hon ska bli glad, när
hon vaknar!" Och med ett par steg
var den lilla utom dörren.

Den besynnerliga herrn gick
fram till spisen med sin börda, och
inom kort brann en dugtig brasa
på den svartnade hallen.

"Hm, ärlig ved var det också"
mumlade han för sig själv, "brukar
blota den annars för att få der att
väga så mycket mera. Så der ja,
nu brinner det bra . . . om jag nu
kunde mka sängen, så att hon fick
något med af värmen, den sjuka!
Nå, låt oss försöka!"

Och inom några ögonblick var
sågen försigtigt makad ifrån väg-
gen och fram till spisen, och det
röda, flammnede skenet från bra-
san föll på den sjukas aftarda an-
lete, som af de flämmande lågorna
tyktes få färg och lif igen. Inom
några minuter öppnade hon ögonen
på nytt, och såg nu redigare, men
med ett uttryck af tvilande förvä-
ning, än på elden, än på den besyn-
nerliga herrn, som lutade sig ner
öfver henne.

"Hvar är jag?" stannade hon.
"Eld! O min Gud, så skönt det vär-
mer! Men hvar är Maria? och hven
är ni? Säkert en Guds engel, som
han sandt mig till hjälp i eländet!"

"Seså, seså . . . tala inte så mycket
... en syndig människa är jag
bara. Men nu ska vi ta några
droppar vin till. Se så der ja, svälj
nu försigtigt. Smakar det bra?"

"Ja, ja", hvislade den sjuka, "det
stärker så underligt, men hvar är
flickan, hvar är mitt barn?"

"Hon kommer strax . . . hon har
gått efter litet mjölk och bröd, och
ett par ljus. Det är ju julafton, vet
jag?"

"Julafton!" suckade den sjuka
med ett sådant uttryck af sorg och
fortviflan, att den besynnerliga herrn
vände sig bort för att torka en tår
ur ögat: "Julafton! och min flicka
har ingen jul, hon!"

"Seså, klagja inte nu . . . en lilla
flicka har skaffat oss alla jul! Var
lugn, det ska nog bli bättre. Hur
lange sedan var det ni åt sist?"
"Jag tror, att det var i förrgår . . .
Jag vet inte . . . jag har varit så
sjuk . . . jag trodde, att det skulle
bli slut i dag, men vår Herre ville
väl inte ta mig till sig än, då han
skickat en god människas till hjälp
i min nöd! Fast, hvad har jag att
levfa för . . . jag arma eländiga va-
relse!"

"Ert barn" svarade den besyn-
nerliga, med allvarlig stämma.

"Ja, ja, mitt barn, mitt stackars,
välsignade barn!" och stora tårar
rullade utöfver hennes infallna kin-
der.

"Seså, gråt inte, det gör er sämre
igen."

"Nej, låt mig gråta, det stärker
det lättar . . . Ack, hvad det vär-
mer skönt ifrån brasan . . . här har
inte varit ild på två dar . . . och
det är så kallt ute. Men hvarför
kommer inte Maria, hon behöfver
nog värma sig hon, stackare! Tyst-
nu går det i porten. Hon kommer!"

Och den sjuka försökte att resa
sig upp, men då vid denna rörelse
det trasiga linnet föll ned öfver
hennes afsmagade axlar, så gånde
hon dem på nytt med en känsla af
blygsel, under det tortiga täcket,
och tillslöt ögonen, medan den lifli-
ga färgen på hennes kinder gjorde
hennes nästan vackra i allt sitt
elände och sin hjälplöshet.

Det var den lilla, som kom. All-
deles fullastad och med strålände
blickar trädde hon in i rummet, och
sedan hon på bordet satt ifrån sig
korg och panna och en bleckflaska
med mjölk i, ville hon gå fram
till sängen, till den sjuka modern,
då den besynnerliga herrn uppfån-
gade henne på halffa vägen, och
sade; i det han med mildt våld for-
de henne fram till brasan.

"Först skall lilla Maria värma
sig litet . . . kyler alldeles ut mam-
mas annars . . . seså, inte streta, kom-
na . . ."

MANITOBA

Den stora SÄD OCH KREATORS PRODUCERANDE PROVINSEN.

Har inom sina gränser rum för alla. — Manitoba gör stora framsteg
som visas af att
1890 vare besädda 1,082,794 acres, deraf hvete 736,055 acres
1891 1,349,781 961,604

Tillökning . . . 266,987 acres Tillökning 170,606 acres
Dessa siffror tala mera än ord och visa tydligen hvilka framtids-
såm gjorts. Ingen hundra utan solid framåtskridande. Hästar, horn-
boskap och får trivas utmärkt på de frodiga prärierna och blandadt
åkerbruk och boskapskötsel är nu allmänt i bruk. Det finnes ännu

FRITT LAND I MANITOBA.

JERNVÄGSLAND från \$3 till \$10 per acre. Tio års betalningstid.
UPPÖDLADE FÄRMAR till salu eller att arrendera till låga priser och på
godta betalningsvillkor.
NU ÄR BETTA TIDEN ATT SKAFFA SIG ETT HEM i denna framåtskridande
Provins. Folkmängden tillväxer årligen och landet stiger i värde. Ni
finnar all öfver i Manitoba
Jernvägar, afsättningsorter, kyrkor och skolor, och nästan samma be-
qvänligheter, som i gamla landet.
För vidare upplysningar, för senaste utkomna böcker, kartor m. m.
som sändas fritt, tillskrif

THOS. GREENWAY,
Minister för Åkerbruket Departementet,
WINNIPEG, MANITOBA, CANADA.

Ny Skandinavisk Linie,

**DEN ENDA DIREKTA LINIEN FRÅN
Skandinavien till Canada.**

**DIREKT ÅNGFARTYGSFÖRBINDELSE FRÅN
Göteborg & Christiania till Quebec & Montreal
MED SKANDIA LINIEN.**

Ångare.	Från Göteborg.	Från Christiania.	Från Montreal.
CANADIA	23 April	24 April	15 Maj
GEORGIA	14 Maj	15 Maj	5 Juni

GENOMGÅNGSBILJETTER till lägsta priser från alla platser i
Skandinavien till alla platser i Canada, Manitoba, Nord West Terri-
torierna, British Columbia och Amerikas Förenta Stater.

Från GÖTEBORG eller CHRISTIANIA \$15.

Ångarna hafva särskildt byggts för passageraretrafik och beqvän-
ligheterna för fördräcks-passagerarie äro jemnogoda med hvilken annan
linie som helst och kosten är utmärkt hvad beträffar både kvantitet
och kvalitet samt tillagad mer på skandinaviskt sätt. Bland förde-
larne med denna Linie må nämnas, att allt onypte nivåfikes, utan far-
tyget går direkt. Passagerarne landstättas utmed jernvägstationen, hvil-
ka stå färdiga att fara den till bestämda orterna med mera bekvänlig-
het, snabbhet och billighet än någon annan linie.

BILJETTKÖPARE för resa från Europa till Amerika äro i allmän-
het personer, som själva gjort resan en eller flera gånger. De behöfva
derför icke erinras om det sakförhållandet, att för oerfarna resande
och familjer är det af största vikt att välja en route, hvar der förekom-
mer minsta antalet omskiftningar och till följd deraf minsta byröer
och obehag för passagerarne.

Bland våra agenter i de Skandinaviska länderna äro följande:

Stockholm	Gust. Brown, Skepphorn 44	Åsberg	Ole Sörensen & Co.
Malmö	N. J. Jönsson	O. Berntsen	Prætorias
Göteborg	Siljuttan 40, Mart. Anderson	Kolding	Chr. Birk
Bergen	Caspar Dreyer	Odense	Her. From jr.
Christiania	F. A. Møller	Varde	C. Hansen
Christiansand	J. C. Svendsen	Vele	Niels Mowriksen
Stavanger	Ingvold M. Bowitz	Haugbo	Herman Hemming
Aalborg	N. C. Christensen		
Köpenhamn	Martin Frederiksen		

för alla öfriga upplysningar hvarvnde man sig till
D. CONNELLY, General Passenger Agent,
14 Place d'Armes Square, MONTREAL, CANADA.

ROBERT KERR,
General Passenger Agent, WINNIPEG.

Beaver Linien's Ångare.

FRÅN EUROPA TILL CANADA, MANITOBA, NORD WEST
TERRITORIET OCH BRITISH COLUMBIA.

Lake Ontario, Kapten H. Campbell 5,000 tons.
Lake Superior, Kapten Wm Stewart 5,000 tons.
Lake Huron, Kapten F. Carey 4,100 tons.
Lake Winnipeg, Kapten C. F. Herriman 3,300 tons.
Lake Nepigon, Kapten W. H. Taylor 2,300 tons.

Linien's Ångare afgå direkt hvarje vecka från Liverpool till Mon-
treal, hvarifrån passagerarne beföras med de olika jernvägarnas till
alla platser i Canada, Manitoba och Nord West Territoriet och till
Westra Staterna. Ångarna äro byggda synnerligen starkt och med
vattentäta skot samt äro bekvämt inredde. All möjlig ovärderad
lennas fördräcks passagerarne samt serveras riklig och hellsom föda.
Läkare medföljer hvarje ångare och lemnas läkarehjelp såväl som me-
dicin fritt till emigranter.

Passagerare landstättas i Montreal vid Kompaniets docka alldeles
bredvid Canada Pacific Jernvägens Station och deras saker öfverflyts
tas utar. Soffvagnar med all möjlig bekvänlighet äro anskaffade af Jern-
vägs-Companiet och sakerna fortskaffas med samma tät passagerarne
åtfölja. Hvarje fullvuxen person får medhafva 300 engelska skilling
laggade Resan öfver Montreal är utan motsäggelse den bästa,
billigaste, kortaste och angenämoste, emedan en stor del deraf
tillryggelägges på den stilla och sköna St. Lawrence floden.

Genomgångsbiljetter, till lägsta priser, från alla platser i Skandi-
navien till alla platser i Canada, Manitoba, Nordwest Territoriet, Brit-
ish Columbia och Amerikas Förenta Stater kunna, jemte alla möjliga
upplysningar, erhållas hos hvar och en af undertecknade agenter.

Konsul J. Anderson, Aalesund. P. Th. Hüs, Arendal. Fr. W. Clausen
Bergen. E. Wilhelm, Christiania. P. N. Reitan, Christiansund. C.
F. C. Ullitz, Christiansand. Joachim Prahl, Köpenhamn. Th. Ar-
bo Hoeg, Laurvig. Lars Anderson, Malmö. Michael Hallengren, Gö-
teborg. Martin Anderson, Stockholm. A. S. Christensen, Skien. I.
Gerh. Dahl, Trondhjem. M. Bowitz, Stavanger.

ROBERT KERR, H. E. MURRAY,
General Passenger Agent, General Manager,
Winnipeg, Montreal, Canada.

... ja, jag tror att det smakar
hvassa?"
"Ack så skönt, så skönt" hvi-
skade den lilla, i det hon öfverlem-